

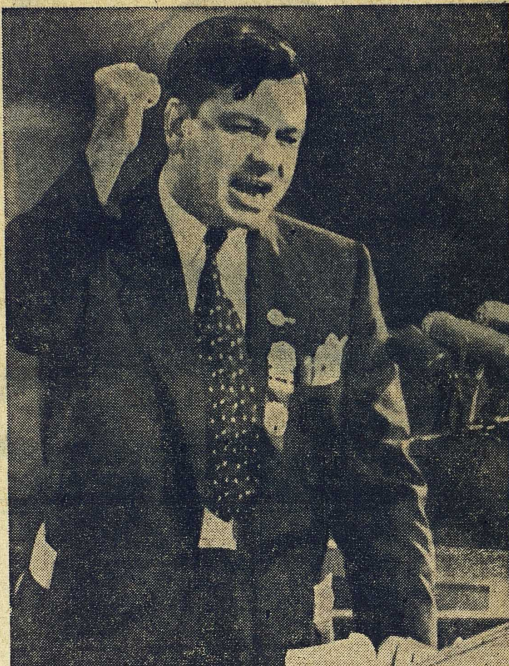
Herbert
Tingsten:

IDÉERNAS

Vi är övertygade om vår saks rättvisa. Vi känner lika starkt för våra idéer som ungrarna, då de på hösten 1956 reste sig mot det ryska förtrycket." Med de orden avslutar en medlem av världens mäktigaste representativa församling, Förenta staternas senat, vårt samtal om segregationsproblemen. Många gånger hörde jag liknande paroller av sydstatsopinionens ledare. De uttrycker den ovillkorliga fasthet som man känner — eller åtminstone vill få andra att tro att man känner — i försvaret av den bestående ordningen. Under trycket från Nordens och Västerens majoritet har den vita minoriteten i Södern, liksom för hundra år sedan, gjort sin hållning i rasfrågan till åskådningen, moralläran framför allt annat. Idealismen, den ideologiska fanatismen, ger det goda samvete som behövs även för arbete i ondskans tjänst.

De värderingar och föreställningar som behövs för att försvara segregationen och det vita våldet har under de senaste åren redovisats i hundratals skrifter och tal. Till de mest genomförda och representativa inläggen hör böcker av Tom Brady ("Black Monday"), förutvarande domare i Mississippi och en av de vita medborgarrådens ledare, samt Herman Talmadge ("You and Segregation"), tidigare guvernör i Georgia och numera senator. Medborgarråden har publicerat flera tiotal broschyrer av politiker som förre utrikesministern Byrnes och senator Eastland, präster, professorer och tidningsmän. Några av dessa skrifter är moderata och sakligt resonerande, de flesta är skrämmande i sin okunnighet, sitt höghmod och sitt hat. Sedan jag gick igenom nazismens heliga böcker för tjuv år sedan har jag inte studerat en så kväljande litteratur.

Den enklaste och minst angräpliga försvarspositionen består i förklaringen att domstolsutslaget 1954 (liksom andra liknande utslag) kränker författningen genom att inkräkta på delstaternas konstitutionella rättigheter. På denna punkt är alla segregationens väktare ense; för politiker och tidningar med en viss liberal tendens — såsom den berömda Atlanta Constitution — blir detta argument dominerande, och man undgår genom att hålla starkt på det att närmare ingå på andra och mera ömtåliga frågor. Högsta

Senator Herman Talmadge, tidigare guvernör i Georgia och framträdande segregationsman, under ett av sina angrepp mot dem som "kränker Söderns rättigheter".

domstolen, som tidigare så ofta angripits som en konservativ institution, påstås nu driva en radikal politik; delvis är argumenten — nyligen sammanfattade i en intelligent undersökning av domaren Learned Hand — alldeles desamma, i det att själva domstolens kompetens att avgöra frågor av denna art bestrides. På debatten i frågan, som berör en rad komplicerade juridiska problem, skall jag inte ingå. Blott två anmärkningar: ett enhälligt utslag av högsta domstolen kan inte rimligen, såsom ofta sker, påstås vara uppenbart grundlagsstridigt; kritiken av domstolsutslaget från juridisk synpunkt skulle vara utan vikt, om man inte av helt andra och mera eggande skäl reagerade mot utslaget.

Angreppen mot högsta domstolen, och över huvud mot de myndigheter och organisationer som verkar för desegregation, går emellertid i regel vida längre. Den drivande kraften bakom domstolen, presidenten, nordstatsopinionen och särskilt den hatade

NAACP (National Association for the Advancement of Coloured People) är i själva verket kommunismen, som arbetar för anarki, rasblandning och fördärv i USA. Ibland framställs de handlingar som omedvetna redskap för kommunismen, ibland som medvetet inriktade på att främja dess syften. Detta sägs inte bara i den värsta hetslitteraturen; utan i resolutioner av sydstaternas legislaturer och uttalanden av dess ledande politiker. "Domarna har brutit sin ämbetsed", förklarar senator Eastland, ordförande i förbundssenatens lagutskott. "De har vanärat sitt höga ämbete. Utslagen dikterades av påtryckningsgrupper, som verkar för att undergräva det amerikanska statsskicket och bastardisera den vita rasen. Domstolen har böjt sig för en radikal prokommunistisk rörelse..." I en resolution av år 1957 anklagade Georgias legislatur domarna för högförräderi; de hade "givit hjälp och stöd åt landets fiender" och fällt utslag vilkas "egentliga syfte var att skydda kommunister i

BARRIÄR

deras strävan att omsätta förfatningen". Då Eisenhower skickat trupper till Little Rock resolve-rade samma legislatur att "presidenten kränkt vårt högsta exekutiva ämbetes heder och renhet... för att blika NAACP och andra radikala, med kommunismen sympatiserande organisationer". Detta är tonen i propagandan, i den ordinarie sydstatspropagandan. Att NAACP och andra föreningar av samma art betecknas som band av kommunistiska skurkar är i denna atmosfär självfallet; att föreningarnas ledare betygar sin avsky för kommunismen gör saken värre, ty det visar att de inte bara är kommunister, utan också lögnaktiga och med lögn arbetande kommunister. "NAACP är", skriver exempelvis Georgias justitieminister, "ett led i den kommunistiska sammansvärjningen för att avskaffa den demokratiska styrelsen i detta land." Den avlidne och före sin död avslöjade McCarthys taktik har helt slagit igenom i sydstatsagitationen.

På detta sätt formas den hållning som segregationens försvarare behöver i den vita Södern. De ledande grupperna i norr betraktas som lurade eller bundna av kommunismen, av den ryska fienden. Det gäller att väcka folket till insikt om bedrägeriet och förädret. NAACP, kommunismen och "systemet" blir vad judarna och marxisterna var i Hitlers propaganda.

Ofta an knyter till detta ett allmänt konservativt resonemang. Unionsorganen vill i själva verket bryta med amerikansk tradition, krossa den politiska och ekonomiska friheten, genomföra diktatur och socialism. Vad Södern försvarar är det egentliga Amerika, delstaternas självstyrelse, den privata företagsamheten, individualismen, självständighetsförklaringen. Segregationisterna utsätter det amerikanska folket för hjärntvätt, liksom kommunisterna gjorde med de amerikanska fångarna i Korea, skriver Talmadge. Han förklarar också att USA är en republik, inte en demokrati — demokrati betyder ju kommunism, det säger kommunisterna själva. Här har det kommunistiska dubbelspråket vunnit en egenartad triumf.

Man kan sätta kläder på en chimpanzé, göra honom rumsren, lära honom att begagna gaffel och kniv, men det behövs en utveck-

CITIZENS' COUNCIL JACKSON, MISS.

Denna teckning med Eisenhower som dekorerar en negersoldat för insatser mot de vita i Little Rock är ett karaktäristiskt exempel på den oböjligt hatiska propaganda som drivs i medborgarrådets officiella organ, tidskriften *The Citizens' Council*, vars emblem syns här till höger.

ling under otaliga generationer — om det alls går — för att övertyga honom om att en kälmask eller en kackerlacka inte är en läckerhet. Likaså förblir negerns politiska, ekonomiska och religiösa smak av samma art som smaken för kälmaskar och kackerlackor. Detta sägs inte för att förlöjliga eller förolämpa negern. Det finns intet objektivt fel i kälmasken eller kackerlackan. Var och en har sin smak. En kälmask och en kackerlacka är riktig föda för en chimpanzé." Så skriver domaren Brady från Mississippi i den bok som av medborgarråden i hela Södern förklarar vara det representativa uttrycket för deras åskådning. Bland massorna är

denna propaganda, som framställer negern som någonting mellan djur och människa, fortfarande aptitlig. Förtjusta skrat och instämmanden belönar på folkmötena grovhet av denna klass. Negerna är biologiskt underlägsna och kommer i varje fall under årtusenden — enligt denna befängda bild av utvecklingsläran — att förbli det. Därför måste de vita härska och segregationen bestå.

Det bör betonas att sydstatspropagandan inte alltid är så grov. De många undersökningar som under senare tid visat att nämnvärda intelligensskillnader mellan raserna i samma miljö inte kan fastställas har gjort intryck.

Talmadge erkänner att det finns negrer som är överlägsna många vita "i intelligens, duglighet och karaktär", samtidigt som han förklarar att raserna på grund av skillnaden i kultur, tradition och talang måste hållas åtskilda. Ofta används en rent statistisk metod för att antyda negrernas underlägsenhet, utan att rasbiologiska föreläsningar tillgrips. Thomas Waring, chef för Charlestons närmsta tidning, har i en ständigt citerad artikel helt enkelt slagit fast att brott, könssjukdomar och födelser utom äktenskapet är vida vanligare bland negrer än bland vita; han säger sig inte veta om detta beror på rasbiologiska skillnader eller inte. Waring uppgifter är utan tvivel i stort riktiga. — Det mest effektiva svaret på denna allt populärare form av propaganda ges i en liten skrift från New Orleans, "Handbook on Catholic School Segregation". Negrerna är fattiga, okunniga och illa behandlade; därför blir de mera brottsliga och osedliga. De vita kan bota veneriska sjukdomar i hemlighet, de svarta måste gå till klinikerna, där alla registreras. De vita gör abort, de svarta föder sina barn. Och framför allt: Hur kan dessa uppgifter användas som skäl för segregation i skolorna, då vita familjer ständigt har negrer som tjänare, ammor och barnjungfrur?

Den öppna eller förtäckt överlägsenhetskampanjen, stundom stödd av professorliga uttalanden — ehuru forskarna på området sedan länge gjort slut på dylika föreläsningar — är likväl inte dominerande i Söderns rasdebatt. Ofta deklarerar man blott att det finns olika raser och att rasblandning är farlig. Ibland visas detta genom stora och förvirrade historiska översikter — varvid judarna inte sällan betecknas som en ras, vilken lyckats hävda sig genom att bevara sin renhet. Ibland hänvisas till att blandrasiga i nutiden i regel är undermåliga — i områden där rasblandning anses förnedrande och där de blandrasiga betraktas som parias. De hänvisningar som liberalerna gör till kristna kärleksbud möts med en parad av bibelspråk. Gillespie, presbyteriansk pastor och teologie doktor, erinrar om Sem, Ham och Jafet, om Guds straffdom över rasblandning då han förintade Babels torn, om Moses förmaningar till judarna att inte gifta sig med hedningar. Gud skapade skilda raser, skriver Talmadge: "Han ville inte att de skulle blandas, ty i så fall hade han inte separerat och segregert dem." Medborgarråden har utgivit ett blad med trettio ord ur Gamla testamentet som visar att Gud är anhängare av segregation; från Nya testamentet är

skörden ringa, endast fem bibelspråk, som visar en allmän anknytning till Gamla testamentets läror. Mera fria andar framhåller att inte bara Guds, utan också naturens lag stadgar segregation; i ett utslag som stadfäste segregation på golfbanor i Nashville förklarade domaren Wilkins att "vita, svarta, blå och röda fåglar inte bygger bo tillsammans", och att tillåta "blandad" golf var därför ett brott mot naturens ordning.

Så kommer det innersta och starkaste fästet bakom fördomarnas och förevändningarnas palissader, den sexuella ideologin. "Vill ni att er syster, er dotter, skall gifta sig med en neger, vill ni bastardisera (mongrelize) vår folk?" Den vita kvinnan blir drottningen i spelet: "den ljuvaste och renaste av Guds skapade varelser... är Söderns vita kvinna och hennes blögda, gullockiga lilla dotter" (Brady). Att denna kvinna, som "står änglarna nära", skall ha sexuella förbindelser över huvud är illa nog; forskarna har visat att den viktorianska moralen

Senator JAMES EASTLAND — hävdar att högsta domstolens utslag mot rasdiskrimineringen dikteras av påtryckningsgrupper "som verkar för att undergräva det amerikanska statskicket och bastardisera den vita rasen".

i Södern enligt 1800-talets handböcker gick så långt att de vita kvinnornas — självklart passiva — medverkan i erotiska sammanhang ansågs psykiskt motbjudande och fysiskt farlig, varför samlagsfrekvensen borde vara högst en gång om året. Men att denna kvinna skulle ha förbindelse med en neger är olidligt; då tanken

kastas fram av medborgarrådens riddare ryter den manliga publiken av ursinne, och insamlingen efter mötet ger goda pengar.

Men 70–90 procent av dem som kallas negrer anses ju ha "vitt blod" i sina ådror. Det är en annan sak. Här är det fråga om förbindelser mellan vita män och svarta kvinnor (huvudsakligen under slavtiden). Den gamla principen att en härskande ras eller klass skall kunna utnyttja de behärskades kvinnor, medan intet brott är större än ett närmande till de härskandes kvinnor från de behärskades sida, har i Södern varit självfallen. Här möts de hierarkier som vår tid kommit att vackla: mannens välde, det vita väldet, överklassens välde.

Men man måste vara kärleksfull för att med gott samvete kunna vara hård. Medan vanliga enkla vita gärna behandlar negrerna med naturlig och oreflektad fräckhet, talar det vita väldets ideologer ständigt om hur mycket de tycker om negrerna, hur väl de förstår dem, hur väl de vill dem. Negrerna själva behöver och önskar segregation, säger de vita; att opinionsundersökningarna klart tyder på motsatsen beror på att de svarta är vilseledda av NAACP eller av fruktan för sina ledare inte vågar yppa sin verkliga åsikt. Då jag hör en person i nästan daltiga uttryck betona sin ömhet om negrernas bästa kan jag vara övertygad om att han håller starkt på segregation och förtryck; han älskar negrer som "är på sin plats", som "vet sin plats", men han stämplar som "nigger lovers" dem som vill att negrerna skall få "samma plats" som de vita, skall få likställighet. Denna krokiga tillgivenhet för de undertryckta kombineras med tanken att man skulle behandla negrerna ännu bättre, främja deras utveck-

ling ännu mera, om inte agitationen från Norden ledde till oro, missnöje och söndring. "Låt oss vara i fred, så skall vi nog sköta allt till det bästa", det är en standardformulering bland segregationens anhängare. Realiteten är att sådana förbättringar som genomförs — för närvarande upprustningen av negerskolorna — framleds främst av trycket från de unionella besluten och Nordens opinion.

Man måste känna sig hotad av förtryck för att kunna förtrycka. I Södern talar man om hotet från Norden, från yankees, om nederlaget i inbördeskriget ("kriget mellan staterna", heter det här), om den rekonstruktionsperiod under vilken sydstaterna styrdes av militär och politiker norr ifrån, quislingar och negrer. Efter hundra år lever bitterheten kvar, starkare, tror jag, än i de nord- och västeuropeiska staterna efter den tyska ockupationen under andra världskriget. Södern känner sig hämnas inbördeskriget, liksom nationalisterna i Sydafrika hämnas boerkriget. Därmed går det för de vita att känna sig förnedrade, hotade, nästan undertryckta — en moralisk stimulans som behövs för att förnedra och förtrycka negrerna. De känner stoltheten hos soldater och motståndsmän, dessa befastare av den härskande rasens välde.

Det finns många andra moment i den nationella romantik som blommar i Södern. Söderns folk känner sig som de renaste bland de rena; invandringen har varit låg, det stora flertalet härstammar från engelsmän och skottar, de är inte bara vita, utan de vitaste vita, med ringa tillskott av syd- och östeuropéer, judar och katoliker. De känner sig som arvtägare till den gamla Södern, med dess plantager, dess ridderlighet, dess sköna kvinnor, dess glans och fester. Dikter, romaner, filmer

förmedlar denna romantik. Folkedikterna — "Dixie", "Carry me back to Old Virginny", "My Old Kentucky Home" — alla skrivna av besökare från norr — och de folkliga skildringarna talar om denna tid av aristokratisk kultur, gentlemän som duellerar och dicker mintjuleps, "Southern belles" av liljevit oskuld, negrer som strålar av frofästhet och tjänandets glädje. Den tiden har aldrig funnits, utom för några få; slavarna ägdes av en liten minoritet, de senaste forskningarna beräknar antalet plantager som rimligen kunde kallas förnäma till högst 500. Och det moderna Södern utmärkes framför andra delar av unionen av fattigdom och utbildning; de mest frångsynta religiösa grupperna dominerar; rusdrycksförbud förenas med smygspunning; "the Southern chivalry" upp bärs av medborgarrådets propagandister; av det äventyrsland som man fantiserar om återstår en tendens till våld (som anses tyda på starkt temperament hos de vita, på dålig moral hos de svarta) och förtrycket av en ras. Det är drömmen om en dröm som eggat då massorna jublar inför "Dixie".

Föregående artiklar i Herbert Tingstens serie om Amerikas rasfråga har varit "Framsteg och reaktion" (6/4), "Södern befäster det vita väldet" (10/4) och "Samtal i Södern" (15/4).